

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/71/2015
Identifikačné číslo spisu:	7014200555
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7014200555.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu SIMONI SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Osloboditeľov 4, 040 17 Košice - Barca, IČO: 45 267 073, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Melničák a Semančíková, s.r.o., so sídlom Miletičova 1, 821 08 Bratislava, proti žalovanému Úradu verejného zdravotníctva SR, so sídlom Trnavská cesta 52, 826 45 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/1872/2014 zo dňa 10. marca 2014, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/63/2014-53 zo dňa 2. októbra 2014 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/63/2014-86 zo dňa 2. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/63/2014-53 zo dňa 2. októbra 2014 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/63/2014-86 zo dňa 2. februára 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. c) a e) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Košice, ako prvostupňového správneho orgánu, č. 2013/05693-02/HV zo dňa 04.12.2013 zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že v danom prípade bolo medzi účastníkmi sporné, či došlo zo strany žalobcu k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu v zmysle ust. § 7 ods. 1 písm. h) zákona č. 377/2004 Z.z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 377/2004 Z.z.“), v zmysle ktorého sa zakazuje fajčiť v zariadeniach spoločného stravovania okrem tých zariadení, ktoré majú pre nefajčiarov vyhradených najmenej 50% z plochy, ktorá je stavebne oddelená od časti pre fajčiarov tak, aby do priestoru pre nefajčiarov neprenikali škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo ich dymu a dechtu, alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, pričom priestor pre nefajčiarov musí byť umiestnený pri vstupe do zariadenia. V predmetnej veci je nespornou skutočnosťou, že zariadenie spoločného stravovania sa nachádza v obchodnom centre Optima, a teda, že nejde o zariadenie spoločného stravovania, ktoré by sa nachádzalo

v samostatnom objekte, ktoré by zodpovedalo ust. § 7 ods. 1 písm. h) zákona č. 377/2004 Z.z..

Podľa názoru prvostupňového súdu, ak sa zariadenie spoločného stravovania nachádza v obchodnom centre, ktoré možno považovať za obchodný dom, potom žalovaný mal skúmať či došlo k porušeniu ust. § 7 ods. 1 písm. g) bod 2 zákona č. 377/2004 Z.z..

Krajský súd je názoru, že ak sa zariadenie spoločného stravovania nachádza v obchodnom dome, ide o verejne prístupný priestor v rámci obchodného domu, a preto sa naň vzťahuje zákaz fajčenia uvedený v ust. § 7 ods. 1 písm. g) bod 2 zákona č. 377/2004 Z.z., pretože architektonické riešenie a situovanie zariadenia spoločného stravovania je v rámci obchodného centra, ako to vyplýva zo záznamu z kontroly zo dňa 07.10.2013.

Ako vyplýva zo záznamu z kontroly zo dňa 07.10.2013 v predmetnom zariadení sa fajčí na galérii, ktorá nie je úplne stavebne oddelená od priestorov pre nefajčiarov iba zníženou cca 1,2 m vysokou sklenenou priečkou, teda nie do výšky stropu, ani nie úplne od podlahy a na galérii sa zároveň aj konzumovali vybrané druhy pokrmov, potom podľa názoru krajského súdu mal žalovaný brať zreteľ na ust. § 7 ods. 1 písm. g) bod 2 zákona č. 377/2004 Z.z., pretože ust. § 7 ods. 1 písm. h) zákona č. 377/2004 Z.z. sa vzťahuje na zariadenia spoločného stravovania, ktoré sa nenachádzajú v obchodných domoch.

Prvostupňový súd súhlasí s názorom žalovaného, že časť zariadenia spoločného stravovania nachádzajúca sa na prvom poschodí (galérii) nie je dostatočne technicky riešená sklenenou priečkou do výšky 1,2 m a umiestnením odsávacieho ventilátora, avšak to by bol musel žalovaný subsumovať zistený skutkový stav pod ust. § 7 ods. 1 písm. g) bod 2 zákona č. 377/2004 Z.z. čo neurobil, pretože ho subsumoval pod ust. § 7 ods. 1 písm. h) zákona č. 377/2004 Z.z..

Ďalším dôvodom, pre ktorý krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, spočíva v nedostatočnej konkretizácii údajov obsahujúcich popis skutku vo výrokovej časti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorého sa mal žalobca dopustiť a za ktorý skutok bol žalobca postihnutý pokutou 500,- €.

Krajský súd uviedol, že podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenej napr. aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. decembra 2012 č. sp. zn. 2Sžo/2/2012: „Vychádzajúc z čl. 6 od. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), z odporúčania Výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“) ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správnymi deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi. Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktov a disciplinárnych deliktov ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o

postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Krajský súd považoval za potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa. Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Pri priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku), čo však neznamena, že pri iných správnych deliktoch táto požiadavka dodržaná byť nemusí.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované zákonné ustanovenie explicitne neprikazuje, že výrok rozhodnutia musí obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí vymedzenie predmetu konania spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku nesporne priamo vyvoditeľný. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené.

Z výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, ktoré sa nachádza v administratívneho spise žalovaného, podľa názoru krajského súdu možno vyvodiť, že nie je v nej riadne formulovaný výrok a nie je v nej konkrétny popis skutku, z ktorého by bolo možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená žalobcom v zmysle skutkovej podstaty textu ustanoveného v § 7 ods. 1 písm. h) zákona č. 377/2004 Z.z., pretože prvostupňový správny orgán ho formuloval tak, že ... tým, že nezabezpečil dodržiavanie zákazu fajčenia v zariadení, ktoré nemá zabezpečený stavebne oddelený priestor pre nefajčiarov od priestoru pre fajčiarov, pretože zákon skutkovú podstatu správneho deliktu formuluje v ust. § 7 ods. 1 písm. h) zákona č. 377/2004 Z.z., a preto prvostupňový správny orgán mal podľa názoru krajského súdu formulovať výrok v súlade s týmto zákonným ustanovením, ktoré mal žalobca podľa názoru žalovaného porušiť, a nie iba tak, že... tým, že nezabezpečil dodržiavanie zákazu

fajčenia v zariadení, ktoré nemá zabezpečený stavebne oddelený priestor pre nefajčiarov od priestoru pre fajčiarov, keďže skutková podstata tohto správneho deliktu je formulovaná inak.

Takto nekonkretizovaný popis skutku, ktorý by zodpovedal v ust. § 7 ods. 1 písm. h) zákona č. 377/2004 Z.z., krajský súd považoval za vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 250i ods. 3 O.s.p., na ktorú procesnú vadu bol krajský súd vzhľadom na ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku povinný prihliadnuť.

Preto z vyššie uvedených dôvodov krajský súd žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c) a e) O.s.p. zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., § 149 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246 c ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 973,50 €.

Vo včas podanom odvolaní žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie. Podľa názoru žalovaného krajský súd dospel k nesprávnym záverom a žalovaný má za to, že neporušil judikatúru Najvyššieho súdu SR, tak ako to uviedol krajský súd vo svojom rozhodnutí.

Žalovaný nesúhlasí s názorom krajského súdu, že žalovaný mal subsumovať zistený skutkový stav pod ust. § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2 zákona č. 377/2004 Z.z., a nie pod ust. § 7 ods. 1 písm. h/ zákona; znamená podľa neho hlboké nepochopenie zákona a odporuje jeho zmyslu a účelu, ktorým je ochrana zdravia pred fajčením. Existencia jednej skutočnosti (priestor v obchodnom dome), nevylučuje existenciu ďalšej posudzovanej skutočnosti (zariadenie spoločného stravovania), preto je výklad krajského súdu nesprávny a znamenal by, že zákon nechráni zdravie zákazníkov, či personálov prevádzok zariadení spoločného stravovania v obchodných domoch, čo je z hľadiska zmyslu zákona neprípustné.

Namietal aj ďalší dôvod, pre ktorý súd zrušil rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu, a ktorý spočíva v nedostatočnej konkretizácii údajov obsahujúcich popis skutku vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia, ktorého sa mal žalobca dopustiť a za ktorý bol postihnutý pokutou 500,- Eur. Žalovaný má za to, že tento záver krajského súdu vychádza z chybného posúdenia formálneho obsahu a rozsahu výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, a je preto nesprávny.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného a následne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca v žalobe predovšetkým namietal, že správne orgány rozhodli na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, žalovaný pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu vôbec neprihliadal na reálnu účinnosť stavebného oddelenia priestoru prevádzky vyhradeného pre nefajčiarov od priestoru pre fajčiarov spolu so zabezpečením odsávacieho ventilátora, a za jedinú, pre rozhodnutie rozhodujúcu považoval skutočnosť, že priestory prevádzky vyhradené pre fajčiarov nie sú od priestoru pre nefajčiarov oddelené súvisle od podlahy až po strop. Žalovaný rozhodol o odvolaní bez reálneho preskúmania (a zistenia), či stavebné oddelenie nefajčiarskeho priestoru, realizované žalobcom spolu s využitím technického vybavenia v podobe ventilátora ROOF Jet RNJL 405, 4B20, je dostatočným, resp. nedostatočným pre zabezpečenie ochrany nefajčiarov. Navyše žiadnym spôsobom nepreukázal, žeby z časti vyhradenej pre nefajčiarov,

nachádzajúcej sa na poschodí mezanínu - na galérii, prechádzali škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo z ich dymu alebo dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, nakoľko zisteniu uvedeného nevenoval náležitú pozornosť a tým nedostatočne zistil skutkový stav pre posúdenie, či na strane žalobcu došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 7 ods. 1 písm. h) zákona o ochrane nefajčiarov a možnosti uloženia pokuty.

V ďalšej časti žaloby citujúc § 7 ods. 1 písm. h) zákona č. 377/2004 Z.z. žalobca namietal, že má za to, že splnil všetky zákonom stanovené predpoklady na ochranu nefajčiarov, pričom s uvedeným by sa stotožnil aj žalovaný, ak by dostatočne zistil skutkový stav veci. Žalobca je toho názoru, že zákon o ochrane nefajčiarov bližšie nešpecifikuje spôsob stavebnej úpravy priestorov, a teda neustanovuje povinnosť vybudovať uzatvorený priestor pre fajčiarov alebo vybudovať steny od podlahy až po strop a týmto spôsobom oddeliť priestor pre fajčiarov od ostatného priestoru. Zákon o ochrane nefajčiarov v § 7 ods. 1 písm. h) vyžaduje od osoby prevádzkujúcej zariadenie spoločného stravovania vykonať také stavebné úpravy, ktoré zabránia prenikaniu škodlivých látok z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, do prostredia vyhradeného pre nefajčiarov. Žalobca preto zastáva názor, že splnil všetky zákonom stanovené podmienky za účelom ochrany nefajčiarov a rozhodnutie žalovaného, ku ktorému tento dospel na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci považuje za nesprávne a nezákonné.

V zmysle § 250j ods. 1 O.s.p., súd je pri preskúmaní a postupu rozhodnutia správneho orgánu viazaný dôvodmi uvedenými v žalobe. Výnimky, kedy súd rozsahom a dôvodmi žaloby nie je viazaný, upravuje ustanovenie § 250j ods. 3 O.s.p., pričom v prejednávanej veci o žiadnu z nich nejde. Krajský súd preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p., teda z dôvodu nedostačujúceho zistenia skutkového stavu, ale nie z dôvodu, ktorý namietal žalobca a § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p., teda z dôvodu zistenia takej vady v konaní správneho orgánu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Za takú vadu zrejme považoval nesprávnu právnu kvalifikáciu správneho deliktu, ako aj nedostatky vo výroku rozhodnutia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Košiciach, č. 2013/05693-02/HV zo dňa 04.12.2013.

Vychádzajúc z podanej žaloby a z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že krajský súd nezistil dostatočne skutkový stav. Krajský súd pri rozhodovaní nebral do úvahy námietky žalobcu uvedené v žalobe, ale rozhodnutia zrušil z iných dôvodov, ku ktorým žalovaný nemal možnosť sa vyjadriť; ide najmä o spornú a závažnú otázku právnej kvalifikácie skutku, teda či žalobca mal porušiť ustanovenie § 7 ods. 1 písm. g/ bod 2. alebo písm. h/ zákona. Pritom však v oboch prípadoch ide o totožnú požiadavku zákona, aby išlo o priestor stavebne oddelený tak, aby škodlivé látky z tabakových výrobkov alebo z ich dymu a dechtu alebo z výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, neprenikali buď do priestoru vyhradeného pre nefajčiarov alebo do verejne prístupných priestorov obchodných domov, pričom medzi účastníkmi bolo sporné, či žalobca realizáciou vyššie uvádzaných úprav splnil zákonnú požiadavku na stavebné oddelenie priestoru pre fajčiarov, čím sa však krajský súd nezaoberal vôbec.

Odvolací súd považuje za dôvodnú aj odvoláciu námietku žalovaného, ktorý nesúhlasí s výhradami súdu k obsahu výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že vo výroku nie je „konkrétny popis skutku, z ktorého by bolo možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená žalobcom v zmysle skutkovej podstaty textu ustanoveného v § 7 ods. 1 písm. h/ zákona“. Správny orgán vo výroku svojho rozhodnutia vymedzil porušenie povinnosti žalobcu tak, že „nesplnil povinnosť ustanovenú v § 7 ods. 1 písm. h/ zákona č. 377/2004 Z. z. tým, že nezabezpečil dodržiavanie zákazu fajčenia v zariadení, ktoré nemá zabezpečený stavebne oddelený priestor pre nefajčiarov od priestoru pre fajčiarov“, teda žalobcom realizované opatrenia nepovažoval za naplnenie zákonnej požiadavky na stavebné oddelenie priestorov pre fajčiarov a nefajčiarov.

V rozhodnutí krajského súdu teda celkom absentuje vyjadrenie k žalobným námietkam žalobcu, čo má za následok, že jeho rozhodnutie trpí vadou podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.. Z uvedeného dôvodu

odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 221 ods. 2 O.s.p.

V ďalšom konaní krajský súd prejedná vec znova a dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu uvedených v žalobe a svoje rozhodnutie riadne odôvodní.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.